ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ ANTONIO LA PERGOLA της 27ης Ιουνίου 1995 *

Εισαγωγή

1. Το παρόν προδικαστικό ερώτημα αποσκοπεί στο να επαληθεύσει αν οι αρχές του κοινοτικού δικαίου και οι διατάξεις του κανονισμού 1408/71 δεν επιτρέπουν να αντιτάσσονται σε διακινούμενο εργαζόμενο οι ολλανδικές νομοθετικές διατάξεις περί επιλογής των κινδύνων στον τομέα των παροχών υγείας. Οι διατάξεις αυτές δεν λαμβάνουν υπόψη τις προηγούμενες περιόδους ασφαλίσεως του διακινουμένου εργαζομένου και συνεπάγονται στην προκειμένη περίπτωση τη μη καταβολή στον ενδιαφερόμενο παροχών τις οποίες διαφορετικά θα εδικαιούτο.

2. Η υπό κρίση υπόθεση παρουσιάζει σημαντικές ομοιότητες με την υπόθεση Moscato (C-481/93, Συλλογή 1995, σ. I-3525). Επομένως, θα αναφερθώ ενδεχομένως στις προτάσεις που υπέβαλα στο πλαίσιο της υποθέσεως εκείνης.

Η κυρία S. E. Klaus, Ολλανδή υπήκοος, εργάστηκε στις Κάτω Χώρες από τον Δεκέμβριο του 1985 μέχρι τον Ιούλιο του 1987. Στο πλαίσιο αυτό, ήταν ασφαλισμένη βάσει του Ziektewet (νόμου περί αποζημιώσεων ασθενείας, στο εξής: ZW). Τον Δεκέμβριο του 1986, αισθάνθηκε ισχυρούς πόνους στην πλάτη που την ανάγκασαν να σταματήσει να εργάζεται τον Ιούλιο του 1987. Κατά τους επόμενους οκτώ μήνες, παρακολούθησε μαθήματα στον τομέα των τουριστικών επαγγελμάτων. Τον Ιούνιο του 1988 μετέβη στην Ισπανία, όπου εργάστηκε μέχρι τον Δεκέμβριο του ιδίου έτους, οπότε επέστρεψε στις Κάτω Χώρες για να εργαστεί εκεί. Στη συνέχεια, τον Μάιο του 1989, μετέβη εκ νέου στην Ισπανία, όπου εργάστηκε μέχρι τον Οκτώβριο του 1989. Κατόπιν επέστρεψε στις Κάτω Χώρες, όπου από τις 20 Οκτωβρίου 1989 εργάστηκε σε ολλανδική επιχείρηση. Στις 7 Νοεμβρίου 1989 αναγκάστηκε να σταματήσει να εργάζεται, γιατί υποτροπίασαν οι πόνοι στην πλάτη της.

3. Το αιτούν δικαστήριο υποθέτει ότι τον Οκτώβριο του 1989, περίοδο που συμπίπτει με την επιστροφή της από την Ισπανία στις Κάτω Χώρες, η προσφεύγουσα δεν είχε εργαστεί. Διευκρινίζει εξάλλου ότι κατά την περίοδο αυτή ούτε ζήτησε ούτε εν πάση περιπτώσει εισέπραξε τις παροχές που προβλέπει ο ολλανδικός νόμος περί ανεργίας.

Επιπλέον, η διάταξη περί παραπομπής αναφέρει ότι, σύμφωνα με ιατρική γνωμάτευση

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ιταλική.

με ημερομηνία 16 Σεπτεμβρίου 1991, η προσφεύγουσα ήταν στις 20 Οκτωβρίου 1989, ήτοι κατά την ημερομηνία που για πρώτη φορά εργάστηκε πάλι στις Κάτω Χώρες, ανίκανη να ασκήσει το τελευταίο της επάγγελμα λόγω ανωμαλιών της σπονδυλικής στήλης.

4. Με έγγραφο της 24ης Απριλίου 1990, η καθής κοινοποίησε στην προσφεύγουσα την απόφασή της να μην της χορηγήσει τη βάσει του ZW αποζημίωση ασθενείας από τις 7 Νοεμβρίου 1989. Το μέτρο αυτό στηρίζεται επίσης στις διατάξεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στην αρχή και στοιχείο α', σημείο 1, του ZW και αναφέρεται, ως προς τα κρίσιμα για την παρούσα υπόθεση ζητήματα, στο γεγονός ότι η προσφεύγουσα ήταν ήδη ανίκανη προς εργασία όταν άρχισε να είναι ασφαλισμένη βάσει του ZW, ήτοι στις 20 Οκτωβρίου 1989. Κατ' αυτής της αποφάσεως η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή.

5. Το άρθρο 44, παράγραφος 1, στην αρχή και στοιχείο α', πρώτη παύλα, του ZW επιτρέπει στην αρμόδια κοινωνική υπηρεσία να αρνηθεί τη χορήγηση αποζημιώσεως λόγω ασθενείας, εν όλω ή εν μέρει, όταν η ανικανότητα προς εργασία υπήρχε κατά την έναρξη της ασφαλίσεως.

Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι οι ολλανδικές διατάξεις περί ανικανότητας προς εργασία δεν προβλέπουν αρχικούς ελέγχους, βάσει των οποίων μπορούν να αποκλειστούν από την ασφάλιση προϋπάρχοντες κίνδυνοι. Οι διατάξεις επιλογής των κινδύνων έχουν εφαρμογή μόνον όταν ο ασφαλισμένος δηλώνει ότι είναι ανίκανος προς εργασία.

6. Το αιτούν δικαστήριο υπέβαλε επομένως τα εξής προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το άρθρο 35, παράγραφος 3, του κανονισμού 1408/71 την έννοια ότι η διάταξη αυτή, σε συνδυασμό με το άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΟΚ, εμποδίζει την κατ' εφαρμογή εθνικής ρυθμίσεως περί επιλογής κινδύνων, όπως του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο σημείο 1, του ZW, άρνηση καταβολής επιδόματος λόγω ασθενείας σε εργαζόμενο ο οποίος (σχεδόν) αμέσως μετά από μια περίοδο κατά την οποία υπήγετο στη νομοθετική ρύθμιση περί επιδομάτων λόγω ασθενείας, είναι ασφαλισμένος στο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας του οποίου η εθνική νομοθετική ρύθμιση περιέχει διάταξη περί επιλογής κινδύνων, όπως αυτή που αναφέρεται αμέσως ανωτέρω;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, η ερμηνεία αυτή ισχύει και όταν η μείωση της ικανότητας προς εργασία, η οποία είχε ως επακόλουθο την εφαρμογή μιας εθνικής ρυθμίσεως περί επιλογής κινδύνων, επήλθε κατά τη διάρκεια ασφαλίσεως κατά των οικονομικών συνεπειών ασθενείας βάσει

της νομοθεσίας του κράτους μέλους της οποίας επίσης αποτελεί μέρος η εν λόγω διάταξη περί επιλογής κινδύνων;

3) Θα διαφέρει η απάντηση στο πρώτο ερώτημα, ενόψει του άρθρου 25, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71, αν ο εργαζόμενος, πριν εργαστεί ως μισθωτός στο αρμόδιο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, περιήλθε στην κατάσταση στην οποία αναφέρεται το άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο α', ii, ή στοιχείο β', ii, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71;

4) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο τρίτο ερώτημα, έχει το άρθρο 25, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 την έννοια ότι ως εργαζόμενος τον οποίο αφορά η διάταξη αυτή πρέπει να νοείται (και) ο εργαζόμενος ο οποίος πληροί όλες τις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο α', ii, ή στοιχείο β', ii, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71, μολονότι ουδέποτε του χορηγήθηκαν παροχές ανεργίας, σύμφωνα με τις αμέσως προαναφερθείσες διατάξεις, από τον φορέα του κράτους της κατοικίας, επειδή ουδέποτε υποβλήθηκε αίτηση για την καταβολή των παροχών αυτών;»

Ανάλυση

7. Η εξέταση των υποβληθέντων στο Δικαστήριο ερωτημάτων απαιτεί προηγουμένως μια διευκρίνιση. Όπως ισχυρίστηκε η Επιτροπή και προκύπτει από την προφορική διαδικασία, οι διαλαμβανόμενες στη διάταξη περί παραπομπής διατάξεις του κοινοτικού δικαίου δεν είναι οι εν προκειμένω εφαρμοστέες. Ακολουθώντας τη σειρά των προδικαστικών ερωτημάτων στη διάταξη περί παραπομπής, παρατηρώ καταρχάς ότι δεν είναι εν προκειμένω συναφής η διάταξη του άρθρου 35, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας [1] (στο εξής: κανονισμός), στο οποίο αναφέρθηκε το αιτούν δικαστήριο στο ερώτημα που παρατίθεται ανωτέρω στο σημείο 1. Το ερώτημα αυτό αφορά την ερμηνεία του κανονισμού, έναντι τυχόν εθνικών διατάξεων που προβλέπουν ότι οι παροχές καταβάλλονται μόνον εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις οι σχετικές με την αρχή της ασθενείας. Η Επιτροπή και η καθής της κύριας δίκης παρατηρούν ωστόσο ότι η σχετική διάταξη του ολλανδικού νόμου, δηλαδή το άρθρο 44, παράγραφος 1, του ZW, δεν θεσπίζει τέτοιους όρους, αλλά περιορίζεται στο να προβλέψει το χρονικό σημείο κατά το οποίο επέρχεται η ανικανότητα για τους σκοπούς της παροχής. Η διαλαμβανόμενη στη διάταξη περί παραπομπής διάταξη δεν αφορά επομένως την προκειμένη περίπτωση. Τα άλλα ερωτήματα που υπέβαλε το αιτούν δικαστήριο θέτουν ως λογικό προαπαιτούμενο την επίλυση του πρώτου ζητήματος. Για τον λόγο αυτό δεν έχουν διατυ-

1 — ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73.

πωθεί ορθά. Σ' αυτό προστίθεται ότι τα δύο πρώτα ερωτήματα αφορούν άλλη διάταξη του κανονισμού, δηλαδή το άρθρο 25, παράγραφος 1, το οποίο επίσης δεν αφορά την κατάσταση της προσφεύγουσας της κύριας δίκης. Τα ερωτήματα αυτά εκκινούν στην πραγματικότητα από την ιδέα ότι η προσφεύγουσα ήταν άνεργη κατά τον χρόνο της επελεύσεως της ανικανότητας προς εργασία. Η Επιτροπή και η καθής υποστηρίζουν την αντίθετη γνώμη, την οποία συμμερίζομαι και εγώ. Είναι γεγονός ότι η προσφεύγουσα άσκησε πάντοτε επαγγελματική δραστηριότητα και ουδέποτε υπέβαλε αίτηση για τη χορήγηση επιδομάτων ή άλλων παροχών ανεργίας.

Ενόψει αυτών, φρονώ ότι η εξέταση που ζητείται από το Δικαστήριο πρέπει να λάβει υπόψη την ουσία των ζητημάτων που θέτει το εθνικό δικαστήριο, προσδιορίζοντας επομένως τις ερμηνευτέες διατάξεις του κοινοτικού κανονισμού, αντί εκείνων που εκ παραδρομής παρατίθενται στη διάταξη περί παραπομπής.

Τέλος, τα προδικαστικά ερωτήματα που υπέβαλε το ολλανδικό δικαστήριο αποβλέπουν από διάφορες πλευρές στο να ελεγχθεί αν το κοινοτικό δίκαιο απαγορεύει ή όχι να αντιτάσσονται εθνικές διατάξεις περί επιλογής των κινδύνων στην προσφεύγουσα, με συνέπεια την άρνηση να της χορηγηθούν οι άλλως οφειλόμενες παροχές λόγω ασθενείας. Υπό τις συνθήκες που προκάλεσαν τη γένεση της παρούσας διαφοράς, οι διατάξεις της κοινοτικής έννομης τάξης μπορούν, εξάλλου, να έχουν ως αποτέλεσμα το μη αντιτάξιμο του εθνικού δικαίου στην προσφεύγουσα μόνον στο μέτρο που η τελευταία είναι διακινούμενος εργαζόμενος που ασκεί δραστηριότητα και καλύπτεται από σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως.

8. Προτείνω επομένως να αναδιατυπωθούν τα υποβληθέντα στο Δικαστήριο ερωτήματα μειώνοντάς τα σε ένα μόνο που μπορεί να διατυπωθεί ως εξής:

«Δυνάμει τόσο της προβλεπομένης από τα άρθρα 48 έως 51 της Συνθήκης γενικής αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων όσο και από τις διατάξεις του κανονισμού 1408/71, ειδικότερα δε του άρθρου 18, εμποδίζει το κοινοτικό δίκαιο να αντιτάσσεται στην κυρία Klaus διάταξη περί επιλογής των κινδύνων, όπως αυτή του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Ziektewet, προκειμένου να μη της χορηγηθούν παροχές λόγω ασθενείας τις οποίες άλλως θα εδικαιούτο;»

Η αναφορά στο άρθρο 18 του κανονισμού που εισήγαγα στην αναδιατύπωση του ερωτήματος στηρίζεται στις σκέψεις που αναπτύσσονται στη διάταξη περί παραπομπής. Συγκεκριμένα, το αιτούν δικαστήριο θεωρεί αναγκαίο να επαληθεύσει αν το άρθρο 18 έχει εν προκειμένω εφαρμογή, καθόσον παρατίθεται στη διάταξη που έκρινε ότι πρέπει να επικαλεστεί, ήτοι το άρθρο 25, παράγραφος 2.

9. Το άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 προβλέπει:

«Ο αρμόδιος φορέας κράτους μέλους, η νομοθεσία του οποίου εξαρτά την κτήση, τη διατήρηση ή την ανάκτηση του δικαιώματος παροχών από τη συμπλήρωση περιόδων ασφαλίσεως, απασχολήσεως ή κατοικίας, λαμβάνει υπόψη, κατά το μέτρο που απαιτείται, τις περιόδους ασφαλίσεως, απασχολήσεως ή κατοικίας που πραγματοποιήθηκαν υπό τη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους, σαν να επρόκειτο για περιόδους που πραγματοποιήθηκαν υπό τη νομοθεσία που εφαρμόζεται από τον φορέα αυτόν.»

10. Προτού εξετάσω πώς πρέπει να ερμηνευθεί το άρθρο 18 στο πλαίσιο της παρούσας διαφοράς, πρέπει να διευκρινίσω ποια είναι, κατά την έννοια του κανονισμού, η εφαρμοστέα εν προκειμένω εθνική νομοθεσία.

Κατά τη γνώμη μου, εφαρμοστέος είναι ο ολλανδικός νόμος. Η ανικανότητα προς εργασία λόγω ασθενείας της προσφεύγουσας επήλθε πράγματι όταν εργαζόταν στις Κάτω Χώρες. Πριν από αυτό, η Klaus είχε εργαστεί, στις Κάτω Χώρες ή αλλού, χωρίς καμιά διακοπή της συνεχείας που μπορούσε να είναι κρίσιμη για τους σκοπούς του συνυπολογισμού των περιόδων ασφαλίσεώς της, όπως εξηγώ κατωτέρω στο σημείο 13.

Επομένως, πρέπει να θεωρήσω ότι έχει εν προκειμένω εφαρμογή η γενική διάταξη του άρθρου 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού κατά την οποία «το πρόσωπο που ασκεί μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος κράτους μέλους υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους αυτού». Για τον καθορισμό της εφαρμοστέας νομοθεσίας πρέπει ειδικότερα να εξεταστεί, αφενός, το χρονικό σημείο κατά το οποίο ελέγχεται η ανικανότητα προς εργασία και, αφετέρου, ο τόπος όπου ο εργαζόμενος ασκεί τη δραστηριότητά του κατά την ημερομηνία αυτή. Είτε υπό το ένα είτε υπό το άλλο πρίσμα, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι το εφαρμοστέο δίκαιο είναι, στην προκειμένη περίπτωση, το ολλανδικό.

Προς το συμπέρασμα αυτό δεν αντιφάσκει εξάλλου το γεγονός ότι ο εφαρμοστέος νόμος πρέπει να προσδιορίζεται λαμβανομένου υπόψη του χρονικού σημείου κατά το οποίο ελέγχεται η ανικανότητα, όπως υποστήριξε η προσφεύγουσα της κύριας δίκης με τις παρατηρήσεις της.

Η προπαρετεθείσα διάταξη του άρθρου 13 του κανονισμού υιοθετεί ενιαίο και σαφές κριτήριο, ήτοι ότι εφαρμοστέα είναι η νομοθεσία του κράτους μέλους όπου ο ενδιαφερόμενος ασκεί πράγματι τη δραστηριότητά του. Η Klaus όμως συνέχισε να εργάζεται στις Κάτω Χώρες όσο διάστημα η ασθένειά της δεν την εμπόδισε πράγματι να συνεχίσει να εργάζεται. Αυτό αρκεί, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 13, για να καταστεί αρμόδια η ολλανδική έννομη τάξη και ο ολλανδικός φορέας κοινωνικής ασφαλίσεως.

11. Αφού κατέληξα στην εφαρμογή του ολλανδικού νόμου, πρέπει να εξετάσω σε ποιους όρους υπόκειται η παροχή αρωγής σε περίπτωση ασθενείας.

Η διάταξη περί επιλογής των κινδύνων του ZW προβλέπει μια χρονική προϋπόθεση για τη χορήγηση παροχών ασθενείας. Ο ολλανδός νομοθέτης ορίζει συγκεκριμένα ότι οι παροχές δεν καταβάλλονται όταν η ανικανότητα προς εργασία λόγω ασθενείας υπάρχει κατά την αρχική ημερομηνία ασφαλίσεως. Υιοθετήθηκε επομένως το κριτήριο κατά το οποίο ένα χρονικό διάστημα, όσο σύντομο και αν είναι, πρέπει να παρέλθει μεταξύ των δύο κρίσιμων για την εφαρμογή της διατάξεως χρονικών σημείων: εκείνου της ασφαλίσεως και εκείνου της επελεύσεως της ανικανότητας. Πρέπει να έχουμε κατά νου το δεδομένο αυτό προκειμένου να εκτιμήσουμε αν η διάταξη αυτή μπορεί, κατ' εφαρμογήν του κοινοτικού δικαίου, να αντιταχθεί στην Klaus. Η χρονική προϋπόθεση που προβλέπει ο ολλανδικός κανόνας ως κριτήριο επιλογής του κινδύνου συμπληρώνει τα στοιχεία περιόδου ασφαλίσεως, όπως αυτή που ορίζεται στο άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού. Επομένως, το τελευταίο εφαρμόζεται στην προκειμένη περίπτωση.

12. Επ' αυτού του σημείου παραπέμπω στις απόψεις που εξέθεσα όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 38, παράγραφος 1, στην προμνησθείσα υπόθεση Moscato. Το άρθρο 18, παράγραφος 1, είναι συγκεκριμένα διάταξη παράλληλη με εκείνη του άρθρου 38, παράγραφος 1. Και το ένα και το άλλο απορρέουν από το άρθρο 51 της Συνθήκης, βάσει του οποίου εκδόθηκε ο κανονισμός 1408/71.

13. Ως προς τη σύντομη διακοπή της δραστηριότητας της Klaus κατά την τελευταία της μετακίνηση, φρονώ ότι εν πάση περιπτώσει δεν μπορεί να έχει επίπτωση επί της συνεχείας των περιόδων ασφαλίσεως που συμπλήρωσε η προσφεύγουσα της κύριας δίκης. Το γεγονός ότι ο διακινούμενος εργαζόμενος δεν εργάζεται κατά τη διάρκεια σύντομης περιόδου κατά την οποία έχει την πρόθεση να ασχοληθεί με τη μετακίνησή του από ένα κράτος της Κοινότητας σε άλλο είναι εγγενής προϋπόθεση, θα τολμήσω να πω, για τη συνήθη άσκηση της ελεύθερης κυκλοφορίας. Δεν πρόκειται για διακοπή της επαγγελματικής δραστηριότητας που μπορεί να ληφθεί υπόψη προκειμένου να αποκλειστεί η εφαρμογή εν προκειμένω του άρθρου 18, παράγραφος 1, του κανονισμού.

Έμμεση απόδειξη του βασίμου του συμπεράσματος αυτού προσφέρεται κατά τα λοιπά από το καθού της κύριας δίκης, το οποίο παρατήρησε ότι, αν η δραστηριότητα της προσφεύγουσας είχε διακοπεί και στη συνέχεια ξανάρχισε στις Κάτω Χώρες, αυτό δεν θα είχε βλαπτικές συνέπειες για την ενδιαφερομένη. Η αρχή της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων επιβάλλει το ίδιο αποτέλεσμα, έστω και αν η διακοπή της δραστηριότητάς της, η οποία προηγήθηκε της τελευταίας απασχολήσεώς της στις Κάτω Χώρες, επήλθε σε άλλο κράτος μέλος της Κοινότητας.

Φρονώ επομένως ότι η διάταξη περί επιλογής των κινδύνων του άρθρου 44 του ZW δεν μπορεί να αντιταχθεί στην Klaus προκειμένου να μην της χορηγηθούν οι παροχές λόγω ασθενείας τις οποίες άλλως θα εδικαιούτο.

14. Το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξα μπορεί επίσης να δικαιολογηθεί στην παρούσα διαφορά όπως κατά τα λοιπά στην υπόθεση Moscato, ανεξαρτήτως των διατάξεων του κανονισμού 1408/71, βάσει των άρθρων 48 και 51 της Συνθήκης. Επομένως, παραπέμπω, υπ' αυτό το τελευταίο πρίσμα, στα αντίστοιχα σημεία των προτάσεών μου στην υπόθεση εκείνη. Περιορίζομαι να διευκρινίσω ότι, και στην προκειμένη περίπτωση, η καθής της κύριας δίκης δέχθηκε, στο προπροτελευταίο σημείο των παρατηρήσεών της σχετικά με το δεύτερο ερώτημα του αιτούντος δικαστηρίου, ότι, αν η Klaus είχε εργαστεί μόνο στις Κάτω Χώρες και όχι στην Ισπανία, ο αρμόδιος φορέας δεν θα της είχε αρνηθεί την καταβολή των παροχών.

Πρόταση

15. Ενόψει των προεκτεθέντων, προτείνω επομένως στο Δικαστήριο να απαντήσει στα ερωτήματα που του υπέβαλε το Arrondissementsrechtbank te Amsterdam ως εξής:

«Βάσει τόσο του άρθρου 18, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως κωδικοποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983, όσο και τα άρθρα 48 έως 51 της Συνθήκης, το κοινοτικό δίκαιο δεν επιτρέπει να αντιτάσσεται στην προσφεύγουσα η "διάταξη περί επιλογής των κινδύνων" που περιέχεται στο άρθρο 44 του Ziektewet προκειμένου να μην της χορηγηθεί το ευεργέτημα των παροχών λόγω ασθενείας που άλλως θα εδικαιούτο.

Επιπλέον, οι διατάξεις της ολλανδικής κοινωνικής νομοθεσίας που προβλέπουν "διάταξη περί επιλογής των κινδύνων" πρέπει να ερμηνεύονται υπό το φως των στόχων των άρθρων 48 έως 51 της Συνθήκης, ούτως ώστε να αποφεύγεται, κατά το δυνατόν, να τίθεται ο διακινούμενος εργαζόμενος κατά την εφαρμογή των διατάξεων αυτών σε μειονεκτική θέση και να αποτρέπεται να ασκήσει πραγματικά το δικαίωμά του να κυκλοφορεί ελεύθερα.»